

HỒI 756

Dĩ Nha Hoàn Nha

Lý Uyên dẫn quần thần lần lượt tới chúc rượu Khấu Trọng và Cái Tô Văn khiến không khí dạ yến trở nên thập phần náo nhiệt. Tiếng trống kèn vang lên, hơn một trăm vũ nữ thướt tha từ bốn bên góc điện tràn ra, vừa múa vừa hát khúc “Cổ thôi tàn phách yêu thân nhuyễn, hãn thẩu la y vũ điểm hoa”.

Tàn khúc ca, các vũ nữ như những cánh bướm muôn màu theo nhau lui ra ngoài điện, kéo theo những tràng pháo tay vang như sấm.

Lý Uyên nâng cốc nói lớn: “Trẫm mời chúng khanh một ly!”

Chúng nhân trong điện nhiệt liệt hưởng ứng. Cái Tô Văn cười hỏi: “Màn biểu diễn khi này có phải nguồn gốc từ Hồ Hoàn vũ của Quy Từ không?”

Lý Uyên tán thưởng: “Pháp nhãn của Đại soái quả tinh tường, đúng là vũ khúc Hồ Hoàn của Quy Từ, có điều đã được cao nhân chỉnh sửa biên đạo, lời Quy Từ cũng được dịch sang tiếng Hán.”

Đoạn quay sang Khấu Trọng hỏi: “Chuyến đi Tái ngoại của Thiệu soái, không biết đã đến Quy Từ hay chưa?”

Khấu Trọng vì hai chữ Quy Từ mà đang nhớ đến Linh Lung Kiều, nghe câu hỏi khẽ ngần người ra rồi lắc đầu: “Tại hạ đã bỏ lỡ cơ hội ấy!”

Cái Tô Văn lạnh nhạt: “Hình như Thiệu soái trong lòng đang có tâm sự? Không biết có phải cũng như Tô Văn ta, đang đoán xem cao nhân Hoàng thượng nhắc tới kia là ai, lại có thể biên đạo được ca vũ khúc đặc sắc như thế?”

Khấu Trọng trầm nhủ “Bắt đầu rồi đây!”

Từ khi Lý Uyên giới thiệu hai người với nhau, Cái Tô Văn luôn tỏ ra khách khí với gã. Đương nhiên đó chỉ là chiêu bài lúc ban đầu, rốt cuộc bây giờ hắn đã chủ động gây sự.

Khấu Trọng giữ bình tĩnh, thần nhiên đáp lại: “Đại soái nói vậy khiến tại hạ cũng cảm thấy hứng thú, muốn được biết cao nhân ấy là thần thánh phương nào?”

Thực ra ngay từ đầu gã đã biết là Thượng Tú Phương.

Bạt Phong Hàn lấy làm lạ xen vào: “Phiệt chủ hình như đang cố tình giữ kín thì phải?”

Lý Uyên mỉm cười: “Bạt tiên sinh suy đoán không sai, đúng là như vậy. Tiếc là tối nay nàng ta không đến tham dự, nếu không đã có thể dâng chút tuyệt kỹ rồi.”

Hai mắt Cái Tô Văn lộ rõ vẻ sùng mộ, thở dài: “Nhất định là Tú Phương đại tài nữ không sai, chà!”

Khấu Trọng đưa mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng ngồi cách Lý Kiến Thành, Từ Tử Lăng nháy mắt lại vẻ châm chọc: “Người có thêm đại tình địch rồi nhé!”

Cái Tô Văn nhìn về phía Khấu Trọng, cặp mắt dài rực lên hai tia tinh quang sắc bén, ung dung: “Cái Tô Văn ta không quản đường xa từ Cao Lệ đến Trung thổ, trong lòng còn có một nguyện vọng lớn. Đó là hy vọng có thể được lĩnh giáo cao minh của Thiên Dao Tổng Khuyết, xem Thiên Dao xuất thần nhập hóa đến đâu. Không biết Thiệu soái có thể giúp Tô Văn hoàn thành ý nguyện?”

Chúng nhân kể cả Lý Uyên, ai nấy đều ghim lại nụ cười. Một khoảng bàn chủ tiệc bỗng trở nên im lặng khác thường.

Đúng lúc ấy Vi công công đến thỉnh ý để các đại thần như Bùi Tịch, Phong Đức Di dẫn quần thần đi chúc rượu, nhưng Lý Uyên lập tức ra hiệu gạt đi.

Ánh mắt Khấu Trọng cũng rực lên nhìn lại Cái Tô Văn, thần thái nửa cười nửa nghiêm, bộ dạng không mấy hài lòng. Bạt Phong Hàn trầm giọng: “Muốn khiêu chiến Thiệu soái, Đại soái đâu cần vòng vo như vậy?”

Từ Tử Lăng hiểu rõ hàm ý câu nói của Bạt Phong Hàn. Cái Tô Văn mưu lược hơn người, nếu trực tiếp khiêu chiến với Khấu Trọng thì rất có thể Bạt Phong Hàn hay Từ Tử Lăng sẽ thay gã xuất chiến. Chỉ có chỉ đích danh Thiên Dao Tổng Khuyết thì Khấu Trọng mới không thể có lý do từ chối.

Bạt Phong Hàn không hấn vì Cái Tô Văn vòng vo, mà vì tuột mất cơ hội giao đấu nên mới tỏ ý bất mãn.

Lý Thế Dân nhìn sang thấy Lý Uyên chau mày vẻ khó nghĩ, bèn hướng tới Cái Tô Văn, ôn tồn: “Thế Dân có một chuyện không hiểu, xin thỉnh giáo Đại soái!”

Với thân phận và danh vọng của Tần vương, Cái Tô Văn dù thế nào cũng không thể xem nhẹ, bèn mỉm cười đáp: "Tại hạ sao dám, Tần vương xin chỉ giáo!"

Câu hỏi của Lý Thế Dân làm giảm bớt ít nhiều không khí căng thẳng. Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát và cả Lý Nam Thiên đều lộ rõ thần sắc chăm chú, muốn từ cuộc đối thoại này nắm rõ hơn nữa quan hệ giữa Lý Thế Dân và Khấu Trọng.

Lý Thế Dân bình thản: "Theo Thế Dân được biết, uy hiếp của liên quân Đột Quyết đối với quý quốc còn gay gắt hơn cả đối với Trung thổ Hoa Hạ. Lúc này là thời điểm đại chiến ngoài biên ải có thể xảy ra bất kỳ lúc nào, Đại soái nếu giao đấu với Thiều soái, bất luận ai thắng ai bại tất sẽ có một bên bị tổn hại, đối với Cao Lệ liệu có lợi ích gì?"

Cái Tô Văn còn chưa trả lời, Lý Kiến Thành đã chau mày vẻ bất mãn: "Lời này của Tần vương sai rồi! Tất Huyền đại sư đích thân đến Trường An, chính là thể hiện dù Đột Quyết và Đại Đường có hiểu lầm nhưng hiện giờ đã được hóa giải, đại địa hồi xuân. Những lời vừa rồi của Tần vương nếu truyền ra ngoài, hậu quả thật khó lường đó!"

Đoạn hấn quay sang Lý Uyên, vòng tay: "Xin Phụ hoàng ban Thánh ý!"

Những lời vừa rồi hoàn toàn không chút nương tình, tỏ rõ thái độ đuổi cùng giết tận đối với Lý Thế Dân, lại gián tiếp công kích Khấu Trọng, ám chỉ việc gã đến Trường An là đang phá hoại chuyện hòa giải giữa Đại Đường và Đột Quyết.

Lý Uyên tức thì lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu đứng về phía Kiến Thành sẽ đắc tội với Khấu Trọng, ngược lại thì đắc tội với Đột Quyết. Tuy nhiên thân phận ông ta lại là Hoàng đế, không ai có thể thay lời, chỉ dám lặng im chờ đợi.

Ba gã Bạt, Khấu, Từ bắt đầu hiểu ra nguyên nhân vì sao Lý Thế Dân luôn phải ở vào thế hạ phong trong cuộc tranh đấu cung đình, bởi lẽ Lý Kiến Thành quả thực có khả năng đón Long ý, am hiểu cách thức xúi giục lòng người. Về mặt này đúng là Lý Thế Dân kém Hoàng huynh của hắn xa lơ xa lắc.

Lý Uyên không hổ là người lão luyện, chỉ thoáng bối rối rồi lập tức nghiêm trang: "Điều nhị Hoàng nhi nói là tình thế trước mắt, trong khi đại Hoàng nhi lại ám chỉ sự phát triển lâu dài, tất cả đều có lý do nhất định, không có chuyện ai đúng ai sai. Chuyện này càng không tiện thảo luận ở đây, ta bỏ qua đi!"

Hàn Triều An vẫn chăm chăm nhìn Khấu Trọng, cất giọng đầy vẻ khiêu khích: "Thiều soái không phải là sợ phải múa đao động kiếm đấy chứ?"

Hai mắt Cái Tô Văn lóe tinh quang, quát khế: "Triều An ngươi sao có thể ăn nói hàm hồ như vậy?"

Hàn Triều An giật mình, cúi mặt im bật.

Cái Tô Văn trở ngay lại vẻ tươi cười, giải thích với Lý Uyên: "Tô Văn không phải hạng người hữu dũng hiếu đấu, chỉ vì cũng giống như Phó đại sư coi đao pháp là một thứ nghệ thuật nên đã trót đam mê. Cũng chẳng khác gì những người theo đuổi báu vật, đã vào được động báu là nhất định không muốn ra về tay không vậy."

Lý Uyên thở dài: "Bất kỳ bên nào bị tổn thất cũng đều là chuyện mà Lý Uyên ta không muốn thấy!"

Cái Tô Văn hào hùng: "Tô Văn một lòng muốn lĩnh giáo kỳ kỹ, tuyệt đối không có ý phân cao thấp sinh tử."

Từ Tử Lăng thần nhiên mỉm cười: "Đại soái còn chưa trả lời câu hỏi của Tần vương."

Lý Nguyên Cát không kìm được, cao giọng xen vào: "Phụ hoàng chỉ thị không cho phép thảo luận vấn đề này trên bàn tiệc, Từ tiên sinh có thể đổi sang lúc khác thỉnh giáo Đại soái được chứ?"

Hắn cùng Lý Kiến Thành kẻ xướng người họa, những lời này có vẻ nhằm vào Từ Tử Lăng song thực chất lại ngấm ngấm chia mũi giáo vào Lý Thế Dân, nhắc nhở Lý Uyên ai mới là tội đầu.

Từ Tử Lăng thần nhiên: "Tề vương muốn bảo đấu xong rồi mới hỏi hay sao?"

Lý Nguyên Cát nhất thời im bật, bởi lẽ nếu đợi Khấu Trọng và Cái Tô Văn động thủ rồi mới hỏi, khi ấy gạo đã thành cơm, lý lẽ liệu còn ý nghĩa gì?

Lúc ấy Khấu Trọng mới bật cười lớn: "Nói thật, có cơ hội giao đấu vài chiêu với Đại soái đúng là chuyện vui của đời người, tuy nhiên tuyệt đối sẽ khó lòng dừng lại đúng lúc được, bởi bên bại chắc chắn sẽ bị mất hết uy thế, thậm chí không chết thì cũng bị thương. Lời của Tần vương vì vậy rất có lý, Đại soái nên tỏ rõ tâm ý, rồi có ra tay cũng cảm thấy sáng khoái hơn. Đại soái có thấy thế không?"

Ánh mắt Cái Tô Văn lóe lên sắc nhọn, giọng nói lại vẫn nhẹ nhàng lạ thường, mỉm cười: "Đối với Cái Tô Văn ta, theo đuổi đao pháp không những vượt trên ân oán vinh nhục cá nhân mà còn ở ngoài chuyện đấu tranh mạnh yếu của quốc gia, dân tộc. Nếu Thiếu soái không có

đam mê ấy, làm sao có thể xứng đáng được gọi là đao pháp đại gia xuất sắc nhất, người kế tục Thiên Đao Tổng Khuyết?”

Khấu Trọng vận người, thần nhiên: “Đại soái quá khen rồi, đao pháp của tại hạ chỉ để lừa bịp mấy kẻ mù mờ, hoài bão lại càng không thể vĩ đại được như Đại soái!”

Rồi gã nghiêng người về trước, bình tĩnh đón ánh mắt sắc như dao của Cái Tô Văn, hạ giọng: “Đừng nói ta dọa huynh, nếu ta và huynh động thủ đánh nhau, chắc chắn không có chuyện dừng lại đúng lúc đâu, sinh tử thắng bại mới là quyết định!” Đoạn dựa lưng trở lại ghế, mỉm cười: “Vì thế nói quân tử động khẩu bất động thủ, huynh còn tinh thông Hán ngữ hơn cả ta, hẳn hiểu rõ ý câu đó chứ?”

Khấu Trọng đã thể hiện hết phong thái nhất quán cũng như bản sắc anh hùng gặp mạnh càng mạnh, đồng thời cũng ngang nhiên đem âm hưởng giang hồ vào buổi tiệc, khiến không những Cái Tô Văn mà cả Kiến Thành, Nguyên Cát cũng nhất thời há miệng á khẩu.

Chợt trong đầu Từ Tử Lăng dấy lên một cảm giác khó chịu.

Cảm giác đó gã biết không phải bắt nguồn từ Cái Tô Văn, nhưng lại không sao xác định được là gì, trong lòng không khỏi cảm thấy bồn chồn.

Cái Tô Văn đã trở thành tâm điểm chú ý, ai nấy đều chờ câu trả lời. Chỉ thấy khoe miệng hãnh khê rộng ra, dần chuyển thành một nụ cười rạng rỡ, gật gù về tâm đắc: “Chỉ cần Thiếu soái nể mặt chỉ giáo, Cái Tô Văn ta hơi đâu tính toán sinh tử, thắng bại.”

Hai mắt Khấu Trọng rực sáng, đang định lên tiếng đáp trả.

oOo

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Mấy trăm cặp mắt kinh hãi đổ dồn về phía tây, liên tiếp những tiếng nổ bên ngoài Thái Cực điện truyền đến, có vẻ như rất gần.

Cả toà điện mệnh mông bỗng trở nên im phăng phắc, không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

“Bùm!”

Lại một tiếng nổ rền nữa vang lên bên ngoài điện.

Lý Uyên đứng phắt dậy, giọng gay gắt: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chỉ thấy Trình Mạc hét hải lao vào, đến thẳng trước bậc rồng quỳ sụp xuống, giọng run rẩy: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thanh Lạng trai ở tây bắc Dịch Đình cung bỗng nhiên phát nổ!”

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, Lý Thế Dân, Lý Thần Thông và Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều thầm thốt lên không ổn. Tuy vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng phần nào đã cảm thấy mùi vị của âm mưu công kích.

Từ Tử Lăng máy động trong lòng, liếc nhanh về phía Kiến Thành, Nguyên Cát, bắt gặp ngay vẻ mặt đắc ý của cả hai người.

Khi chúng nhân thúc ngựa đến hiện trường, Thanh Lạng trai của Dịch Đình cung đã trở thành một đồng gạch ngói đổ nát, chỉ còn lại những cột khói đen sì quỷ dị lẫn độc khí bốc lên. Sau khi thị vệ trong cung tưới nước cứu hỏa, đám khói cũng thưa dần.

Lý Uyên xuống ngựa, sắc mặt sầm lại xám xịt, trung trung nhìn khung cảnh sau tai kiếp. Nhìn ông ta ai cũng cảm thấy một trận cuồng phong bão táp có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Đình yến vì chuyện đột xuất xảy ra đã bị hủy bỏ giữa chừng. Trước sự kiên quyết của Khấu Trọng, Lý Uyên đành miễn cưỡng đồng ý cho ba gã cùng đến, quần thần và các thượng khách đều đã lui về tư dinh.

Tai họa rõ ràng là do hỏa khí gây ra, tuy quy mô không lớn bằng vụ nổ Đông cung của Lý Kiến Thành, song cũng đủ thiêu rụi Thanh Lạng trai cùng hơn chục cây đại thụ bên cạnh. Bầy thi thể được mang ra xếp thành hàng trên đất, đã cháy thành than không thể nhận dạng.

Hai mắt Lý Thế Dân lộ rõ thần sắc không dám tin, sắc mặt tái mét, ngậy người nhìn đại thảm cục bất ngờ xảy ra ngay trong cung của mình.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn nhìn nhau tức giận, đều ngầm đoán là độc kế ăn miếng trả miếng của Kiến Thành, Nguyên Cát, dùng số hỏa khí còn lại mà họ không biết để hãm hại Lý Thế Dân, cũng khẳng định người hầu trong trai đã bị khống chế trước khi xảy ra vụ nổ.

Ba gã rất muốn an ủi Lý Thế Dân, nhưng lại không thể lên tiếng.

Lý Uyên chăm chăm nhìn hiện trường đổ nát, trầm giọng: “Thế này là thế nào?”

Lý Thế Dân bước lên một bước đến phía sau Lý Uyên, thẳng thốt: “Hài nhi không biết, thực sự không biết!”

Lý Uyên lẩm bẩm: “Không biết? Thực sự không biết?”

Đoạn quay phắt người lại, hai mắt hùng hục lửa giận, quát lớn: “Đây là địa bàn của ai? Người chỉ một tiếng không biết là có thể phủi sạch chắt? Nơi này rõ ràng cất giấu bao nhiêu hỏa khí mà còn dám nói với ta không biết, mau thành thực khai ra cho ta!”

Lý Thế Dân quỳ sụp xuống, đầu khổ thốt lên: “Hài nhi quả thực không biết, xin Phụ hoàng minh xét.”

Trong lòng Khấu Trọng dấy lên nộ hỏa, Lý Uyên sao có thể đổ trách nặng nề Lý Thế Dân ngay trước mắt người ngoài như ba gã, không hề nề mặt chút nào?

Sắc mặt Lý Uyên lạnh như băng, rít từng chữ qua kẽ răng: “Sự thực rành rành còn giả dối! Hôm nay trẫm vừa mới dặn, bảo huynh đệ các người tương thân tương ái, hừ!” Đoạn cao giọng: “Có phải muốn ta dùng gia pháp mới chịu nói ra sự thực? Hừ, Lý gia bất hạnh mới sinh ra thứ nghịch tử như ngươi! Trẫm đối với những hành vi trước đây của ngươi đã nhẫn nhịn hết mức, nghĩ chuyện ngươi nhiều lần lập quân công nên không so đo với ngươi. Nào ngờ ngươi càng lúc càng quá quắt, cất giấu hỏa khí mưu đồ bất chính, có phải ngay cả trẫm ngươi cũng không chịu buông tha?”

Lý Thế Dân dập đầu, đầu đón phân trần: “Hài nhi nếu có lòng nào, xin trời tru đất diệt! Hài nhi hoàn toàn không biết gì về số hỏa khí này, trời cao đất dày có thể chứng giám!”

Từ Tử Lăng nhìn về phía Kiến Thành, Nguyên Cát. Hai người tuy lặng im không nói gì nhưng ánh mắt đều hiện rõ vẻ đặc ý.

Người trầm tĩnh như gã cũng bắt đầu phần nộ, đừng nói đến người phải hứng chịu tai bay vạ gió như Lý Thế Dân. Lý Uyên sao lại nhất bên trọng nhất bên khinh đến như thế, tuyệt nhiên không nhắc một lời đến việc Lý Kiến Thành tàng trữ hỏa khí nhưng lại nặng nề đay nghiến Lý Thế Dân, thậm chí còn không thèm nghe hắn ta giải thích. Chỉ hận một nỗi ba gã thân phận người ngoài, không thể xen vào chuyện trong nhà của họ Lý.

Lý Uyên cúi nhìn Lý Thế Dân đang quỳ trên đất, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, lồng ngực phập phùng giận dữ, giọng gay gắt: “Người cút về Hồng Nghĩa cung chờ trẫm xử trí, không được trẫm cho phép cấm ra khỏi cung nửa bước!”

Khấu Trọng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Lý Uyên không xử quyết Lý Thế Dân ngay tại trận, các gã vẫn có cơ hội đảo ngược tình thế.

Một đòn này của Kiến Thành, Nguyên Cát thật lợi hại!

oOo

Ba gã trở về Hung Khánh cung trong tâm trạng nặng trĩu. Trước sau đều có quân Đường hộ giá, tâm sự tạm thời chỉ đành nén trong lòng.

Mới ngày đầu tiên đến Trường An mà sóng gió đã trùng trùng, thậm chí Lý Thế Dân còn bị hãm vào hiểm cảnh, trong khi cuộc hẹn giờ Tý với Phó Dịch Lâm vẫn còn chưa rõ cát hung.

Lúc này họ mới cảm thấy mức độ quỷ quyệt của đối thủ. Trước khi mấy gã đến Trường An, phía Lý Kiến Thành đã định rõ kế hoạch toàn diện đối phó. Lý Thế Dân đã thành tội nhân chờ phán xét, càng khiến cho ba gã cảm thấy lực bất tòng tâm.

Thời gian cứ thế nặng nề trôi đi. Về đến Hung Khánh cung, ba gã lên tầng cao nhất của Song Huy lầu bàn chuyện.

Khấu Trọng gượng cười: "Phải làm sao đây? Nếu Lý Uyên mượn cơ này tống Lý Thế Dân ra Quan ngoại, chúng tướng Thiên Sách Phủ sẽ chuyển sang cho Kiến Thành, Nguyên Cát phụ trách. Vậy thì sách lược ứng phó duy nhất của bọn ta là chuồn đi, chờ cơ hội rồi tính tiếp."

Bạt Phong Hàn trầm giọng: "Đó chắc chắn cũng là dự tính của Kiến Thành, Nguyên Cát, vả lại chúng sẽ phát động lũ phi tần khẩn cấp du thuyết Lý Uyên. Đáng ghét nhất là theo lập trường của Lý Uyên thì đây là cách lý tưởng nhất để giải quyết mâu thuẫn giữa mấy nhĩ tử, kết thúc mọi chuyện!"

Khấu Trọng cau mày: "Có thể để ta ra mặt, công khai tuyên bố nếu không có Lý Thế Dân cộng tác về quân sự, bọn ta sẽ hủy bỏ việc kết minh?"

Bạt Phong Hàn đáp ngay: "Nếu người nghĩ có thể thắng được năm trăm đao thủ từ các hướng xông vào, cứ việc đến trước mặt Lý Uyên mà tuyên bố như vậy."

Khấu Trọng ủ rũ: "Huỳnh nói đúng! Chà, mẹ kiếp, sao tự dung lại thành ra thế kia chứ?"

Bạt Phong Hàn trầm ngâm: "Lý Kiến Thành thật lợi hại, lại có thể ăn miếng trả miếng như vậy."

Từ Tử Lăng lên tiếng: "Tốt nhất bọn ta phải làm rõ xem còn một lượng hỏa khí thứ ba hay không? Nhiệm vụ trước mắt là phải ngăn cản Lý Uyên mượn cơ này đẩy Thế Dân ra Quan ngoại!"

Bạt Phong Hàn nhớ ra, chỉ vào Từ Tử Lăng: "Ngoài chuyện này ra hẳn còn một khả năng rất xấu nữa, Tử Lăng nói đi!"

Khấu Trọng biến sắc mặt: "Thư thả, để ta thử chút đã! Mẹ kiếp, nói đi!"

Từ Tử Lăng đem nghi ngờ đối với Loạn Loạn thuật lại tỉ mỉ, sắc mặt của Khấu Trọng càng trở nên khó coi hơn lúc nào hết.

Trầm ngâm một hồi lâu, gã đập mạnh tay xuống chiếc kỷ cạnh bàn, thốt lên thảm thiết: "Lý Thế Dân trúng chiêu, bọn ta cũng trúng chiêu! Phân tích của Tử Lăng gần như là chính xác cả, người ta bảo giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Loạn Loạn vẫn là như vậy, có đổi chỉ là thủ đoạn thôi! Có cách gì tìm ra nơi ẩn nấp trong cung không?"

Bạt Phong Hàn đã lấy lại bình tĩnh, trầm giọng: "Giờ không phải là lúc tự oán thán bản thân. Bọn ta cần phải định ra kế sách ứng biến, nếu không Trường An sẽ là mồ chôn tất cả đó, không có ngẫu nhiên may mắn nữa đâu."

Từ Tử Lăng tán thành: "Sự việc phải phân ra khinh trọng, trước mắt và lâu dài. Đầu tiên cần nghĩ cách giảm nhẹ sự trừng phạt của Lý Uyên đối với Tần vương, những việc khác sẽ phải xem tình hình rồi nghị kế."

Khấu Trọng lắc đầu: "Với tích cách mâu thuẫn của Lý Uyên, việc trừng phạt Lý Thế Dân hẳn sẽ không thể định ngay trong ngày một ngày hai được, bởi lẽ sẽ ảnh hưởng khôn lường đến lòng quân. Ta cho rằng việc cần nhất lúc này là đối phó Thạch Chi Hiền, cắt đi sức mạnh của Loạn Loạn. Thạch Chi Hiền là cái gai trên lưng, chừng nào lão còn ở trong bóng tối theo dõi, bọn ta đừng hòng an giấc được! Vụ nổ vừa xảy ra ở Dịch Đình cung cao minh đến mức khiến người ta phát sợ, không giống như đầu óc của bọn Kiến Thành, Nguyên Cát có thể nghĩ ra, có vẻ là thủ đoạn của Thạch Chi Hiền hay Loạn Loạn thì đúng hơn."

Bạt Phong Hàn vươn người đứng dậy: “Tốt hơn hết hãy gạt bỏ lo lắng, tịnh tọa con bà nó một canh giờ rồi đi gặp Phó đại sư, bằng không tối nay có khi ngủ luôn đấy!”

Đúng lúc đó Vương Huyền Thứ bước lên thông báo: “Hầu gia đến!”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>